ब्राह्मणं प्रत्यभूद्ब्रह्मन् मत्सरो मन्युरेव च ॥ २९ ॥
स तु ब्रह्मऋषेरंसे गतासुमुरगं रुषा ।
विनिर्गच्छन् धनुष्कोट्या निधाय पुरमागतः ॥ ३० ॥
एष किं निभृताशेषकरणो मीलितेक्षणः ।
मृषासमाधिराहो स्वित् किं नु स्यात् क्षत्रबन्धुभिः ॥ ३१ ॥
तस्य पुत्रो ऽतितेजस्वी विहरन् बालको ऽर्भकैः ।
राज्ञाघं प्रापितं तातं श्रुत्वा तत्रेदमब्रवीत् ॥ ३२ ॥
अहो अधर्मः पालानां पीव्नां बलिभुजामिव ।
स्वामिन्यघं यद्दासानां द्वारपानां शुनामिव ॥ ३३ ॥
ब्राह्मणैः क्षत्रबन्धुर्हि द्वारपालो निरूपितः ।
स कथं तद्गृहे द्वाःस्थः सभाण्डं भोक्तुमर्हति ॥ ३४ ॥
कृष्णे गते भगवति शास्तर्युत्पथगामिनां ।
तद्भिन्नसेतूनद्याहं शास्मि पश्यत मे बलं ॥ ३५ ॥
इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो वयस्यानृषिबालकः ।
कौशिक्याप उपस्पृश्य वाग्वज्रं विससर्ज ह ॥ ३६ ॥
इति लङ्घितमर्यादं तक्षकः सप्तमे ऽहनि ।
धक्ष्यति स्म कुलाङ्गारं चोदितो मे ततद्रुहं ॥ ३७ ॥
ततो ऽभ्येत्याश्रमं बालो गले सर्पकलेवरं ।
पितरं वीक्ष्य दुःखार्त्तो मुक्तकण्ठो रुरोद ह ॥ ३८ ॥
स वा आङ्गिरसो ब्रह्मन् श्रुत्वा सुतविलापनं ।
उन्मील्य शनकैर्नेत्रे दृष्ट्वाथांसे मृतोरगं ॥ ३९ ॥
विसृज्य पुत्रं पप्रच्छ वत्स कस्माद्विरोदिषि ।